

Det, man så omformulerer, når man omformulerer emnet, er jo synspunktet. Det vil sige, at det hele pludselig er noget helt andet. Jeg synes, det er en regel, man kan frygte vil blive tolket sådan, at man faktisk ikke rigtig tager speciale-skrivningen alvorligt fra Folketingets side. Vi er glade for, at det er understreget, at det ikke er tanken at slække på de faglige og indholdsmæssige krav til specialet, og vi tror, at det kan være en hjælp, og vi tror faktisk også, at det kan give en øget koncentration, at der er den deadline.

Til sidst vil jeg sige, at vi faktisk også er rigtig glade for, at det i bemærkningerne ærligt og redeligt er anført, at man har villet følge universiteterne i at lade dem slippe for centrale regler om mere overskuelige semesterstrukturer og tættere kobling af undervisning og eksamen i den slags ting, ved at man siger: Det må universiteterne selv finde ud af. Og det kunne måske få mig til at slutte med at spørge ministeren: Kunne vi ikke her sådan i samstemmigt kor med den her udmærkede lov samtidig love universiteterne, at de nu får en reformpause?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Margrethe Vestager for at stille spørgsmål. Hov, der er et spørgsmål, hr. Langballe.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg deler sådan set nogle af de mere indholdsmæssige udsagn, som ordføreren er kommet med vedrørende det faktisk at skrive et speciale på ½ år og det at gøre sine studier færdige. Jeg tror, at hvad angår det indholdsmæssige, er vi fuldstændig enige.

Selv om vi så er, hvor vi er, og også står som aftaleparter med det her forslag, vil jeg spørge ordføreren, om han finder, at vi kunne have nået det mål ad andre veje. Det kunne f.eks. være ved i højere grad at bede universiteternes nye bestyrelser om at sørge for, at der blev en anden disciplin med hensyn til afleveringsfrister og en bedre studievejledning, ligesom man jo har fulgt universiteterne i at slippe for de her meget, meget snærende bånd, man havde tænkt sig at lægge ned over dem, herunder jo også at ministeren havde tænkt at give sig selv en bemyndigelse til at tilrettelægge undervisningen. Finder ordføreren, at den gode gænge, regeringen er på vej ind i, kunne man sådan set godt fortsætte og dermed blive ved med at afregulere og give et stær-

kere ansvar til universiteternes ledelse og dermed også ind i de faglige miljøer?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at jeg er fuldstændig enig med fru Margrethe Vestager. Vi stemte begge to som ordførere sammen med vores partier i sin tid imod universitetsloven, vi var ikke tryggede ved det system med bestyrelse og med obligatorisk eks-ternt flertal.

Men jeg har sagt flere gange: O.k., det er for-tid, det er historie, nu har vi de bestyrelser, og hvorfor i alverden så ikke bruge dem? Altså, der er noget meningsløst ved, at man ikke tillægger – vil fru Charlotte Dyremose lade være at forstyrre ministeren, for det er også henvendt til ham? – bestyrelserne en regulær økonomisk kompetence ved at lade dem være regnskabsansvarlige over for ministeriet f.eks. i forbindelse med et budget, der blev lavet i forbindelse med udviklingskontrakterne.

Vi synes, man burde lade universiteterne klare de ting selv, i stedet for at de hele tiden skal ind over ministeriet med hver en femøre. Jeg deler fru Margrethe Vestagers ønske om, at vi nu sådan bagud kunne lave en form for regelaf-lusning, sådan at universiteterne fik det lidt friere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere spørgsmål, og derfor må hr. Langballe godt forlade talerstolen. Nu kan fru Charlotte Dyremose så komme op og bruge sin talelyst her på talerstolen.

Charlotte Dyremose (KF):

Ja tak. Her er jo endnu et af de forslag på en lang snor af perler, der skal være med til at sikre, at flest mulige unge får en uddannelse, og i det her tilfælde taler vi jo så om de forhåbentlig 50 pct., der kommer videre til en videregående uddannelse.

KL 14.10

Som jeg har sagt flere gange før i forbindelse med lovforslag om både grundskoleniveau, ungdomsuddannelsesniveau og som her niveaueu med de videregående uddannelser, er det altså utrolig vigtigt for både den enkelte unge og det danske samfund som helhed, at flest mulige er bedst muligt rustet til den globale verden, vi lever i; til en verden, der mere og mere er afhængig af, at man har et højt vidensniveau, en høj faglighed. For den enkelte unge har det naturligvis en væsentlig betydning, at man